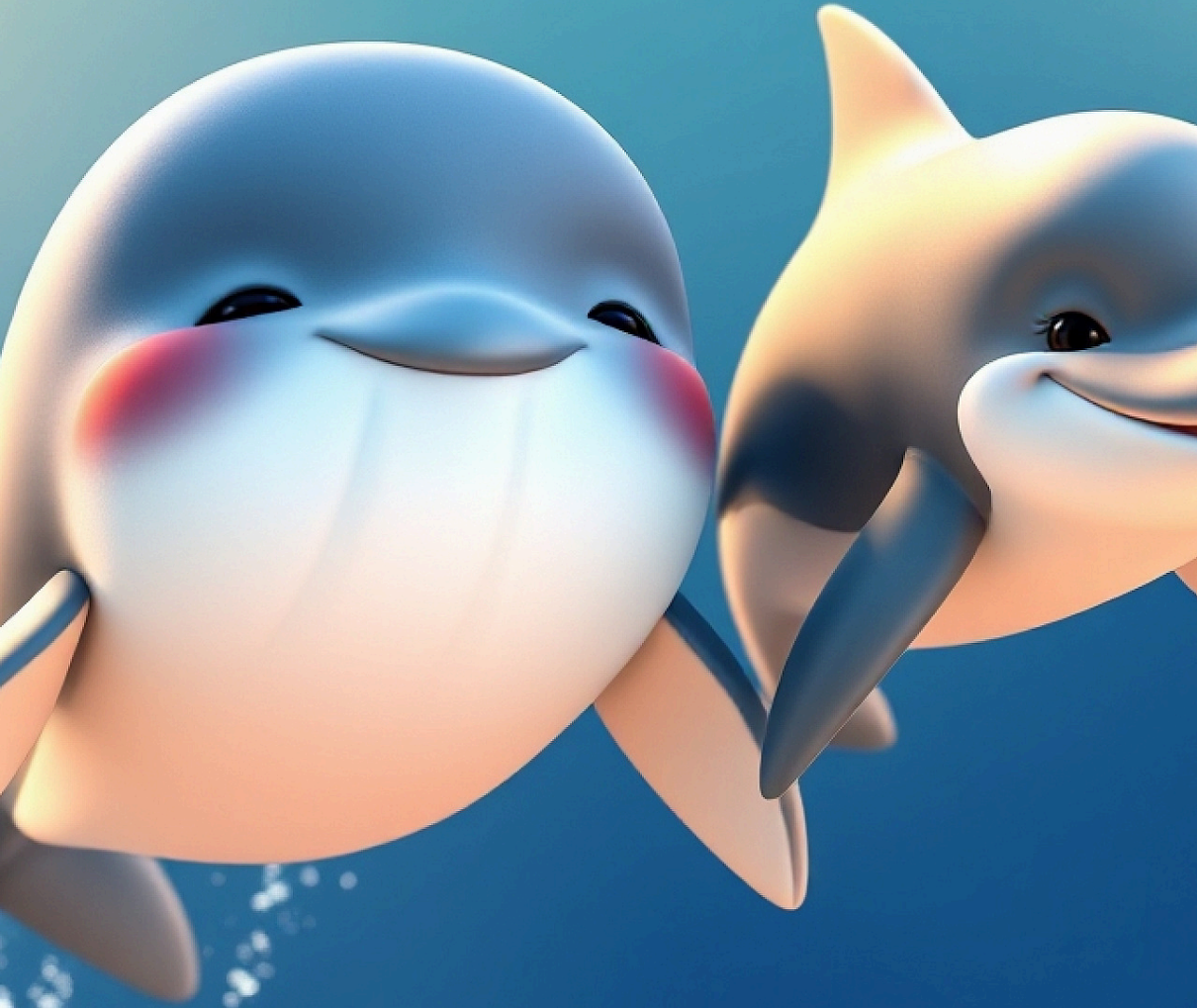

Balina ile Yunus Dostu

Jane MEADOW

Balina ile Yunus Dostu

Jane MEADOW

Geniř, sıcak okyanusta, suyun mavi cam gibi parladıđı yerde, Wren adında genç bir balina yařardı. Wren bir kambur balina yavrusuydu; yuvarlak ve tombul, mavi-gri derili, soluk beyaz karnı ve kenarları beyaz tümsekli uzun yüzgeçleri vardı. Her sabah Wren nefes almak için yukarı yüzer ve güneř ışığının dalgalar üzerinde dans ediřini izlerdi. Okyanus ona kocaman gelirdi ama Wren onu çok severdi.

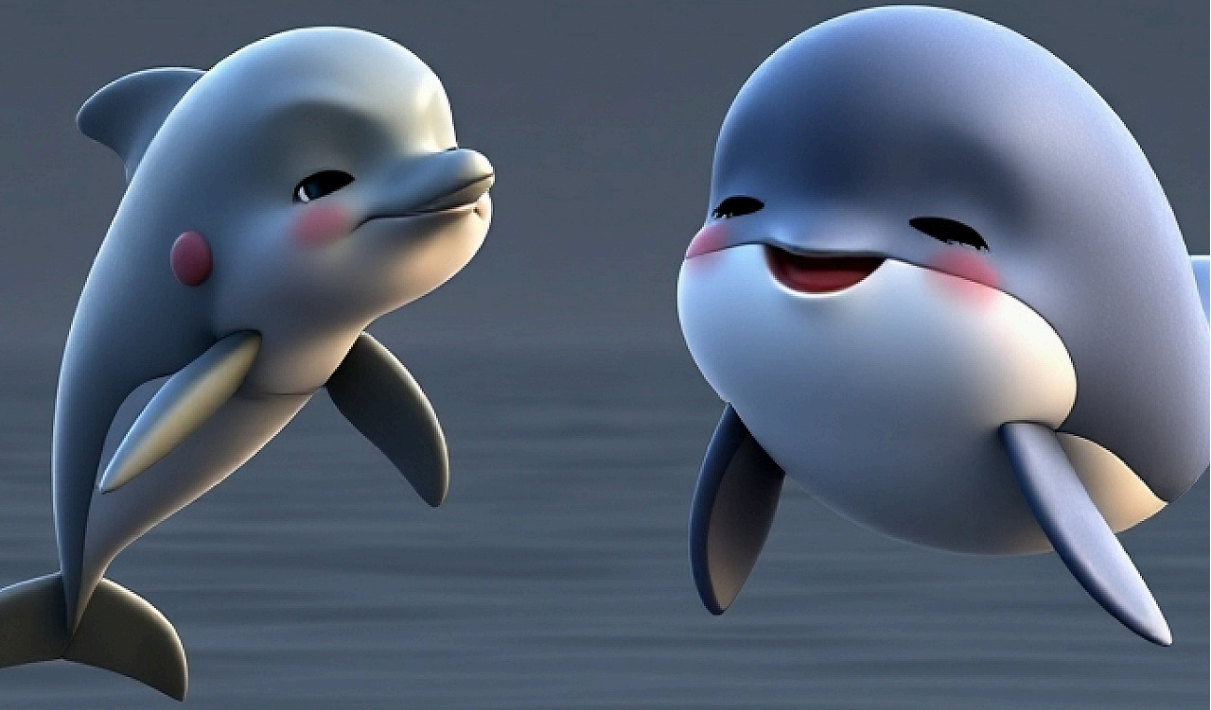
Güneşli bir gün, küçük bir yunus Wren'in burnunun önünden hızla geçti. Adı Pip olan bir şişe burunlu yunus yavrusuydu; ince ve çevik, gümüş-gri derili, gülümseyen kıvrık bir burnu ve bir yüzgecine dolanmış küçük bir yeşil yosun tutamı vardı. 'Merhaba!' dedi Pip cıvıldayarak. 'Yarışmak ister misin?' Wren güldü ve pırıl pırıl suda yarıştılar.

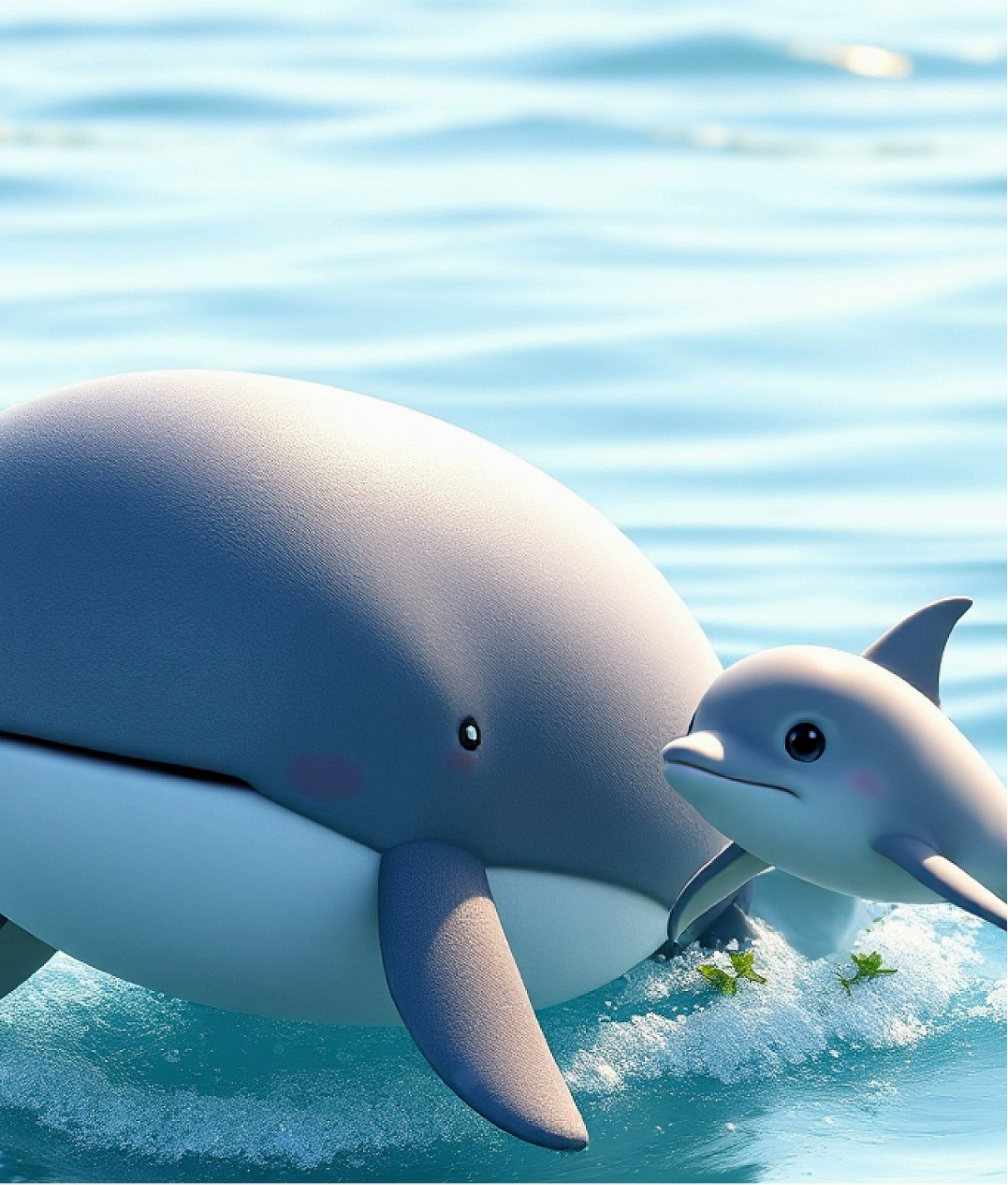
Wren ile Pip hemen iyi arkadaş oldular. Pip önden gidip keşif yapıyor, dalıp dönüyordu; Wren ise onun yanında sakin ve düzenli yüzüyordu. 'Buradaki akıntıları bilirim,' dedi Pip. 'Bu sıcak olan aileme doğru akıyor.' Wren başını salladı. 'Ben de balina ailelerinin söylediği derin şarkıları bilirim,' dedi Wren. İki arkadaş her gün büyük okyanusu birlikte keşfederlerdi.

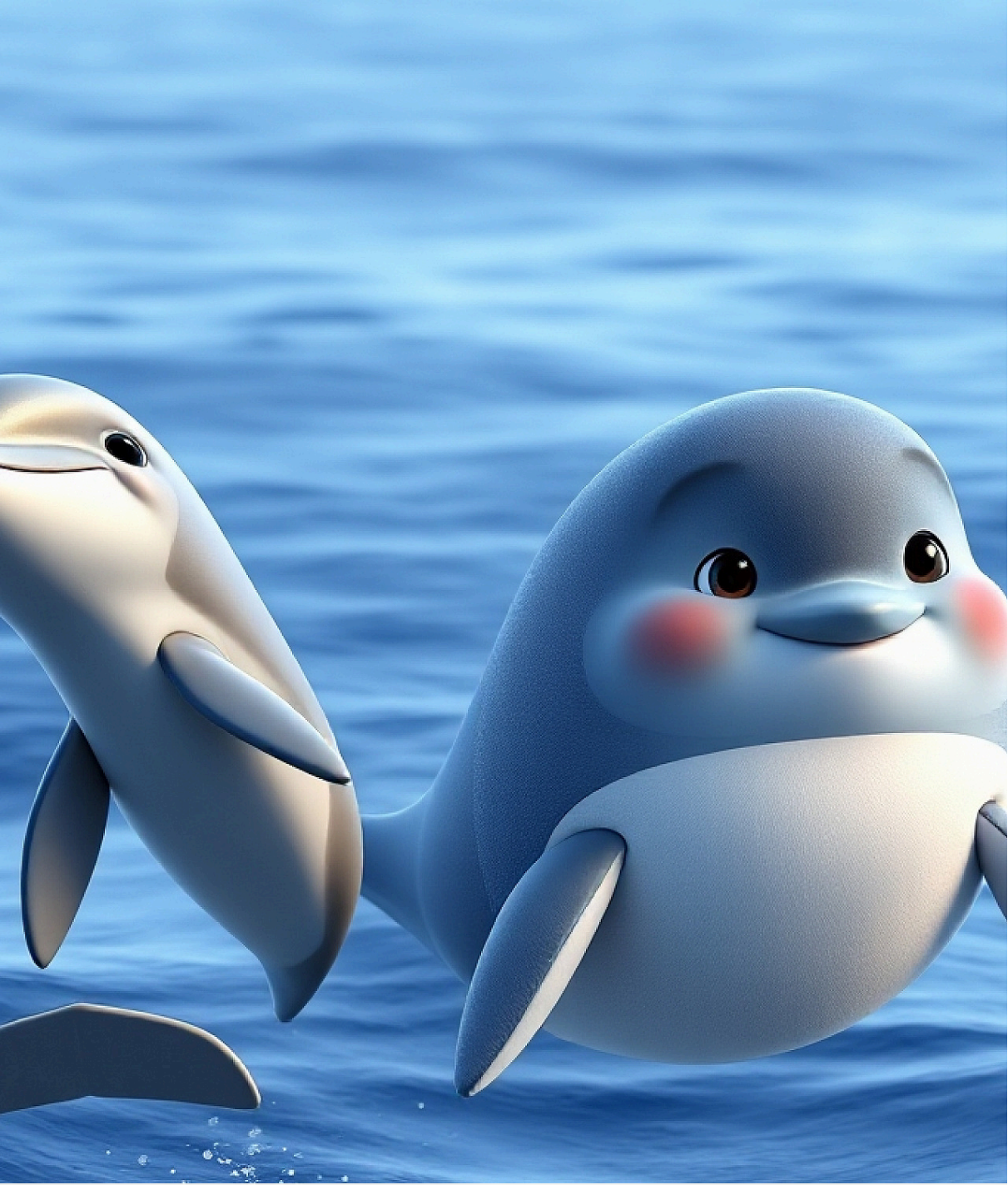
Bir öğleden sonra gökyüzü karardı ve rüzgâr uğuldamaya başladı. Dalgalar yükseldi ve çalkalandı. 'Yakınımda kal!' diye seslendi Wren, büyük bedenini Pip ile çalkantılı suyun arasında tutarak. Yağmur yağdı ve okyanus savrulup durdu. Fırtına sonunda geçtiğinde, iki arkadaş yalnız kalmıştı. Su sakindi ama aileleri gitmişti.

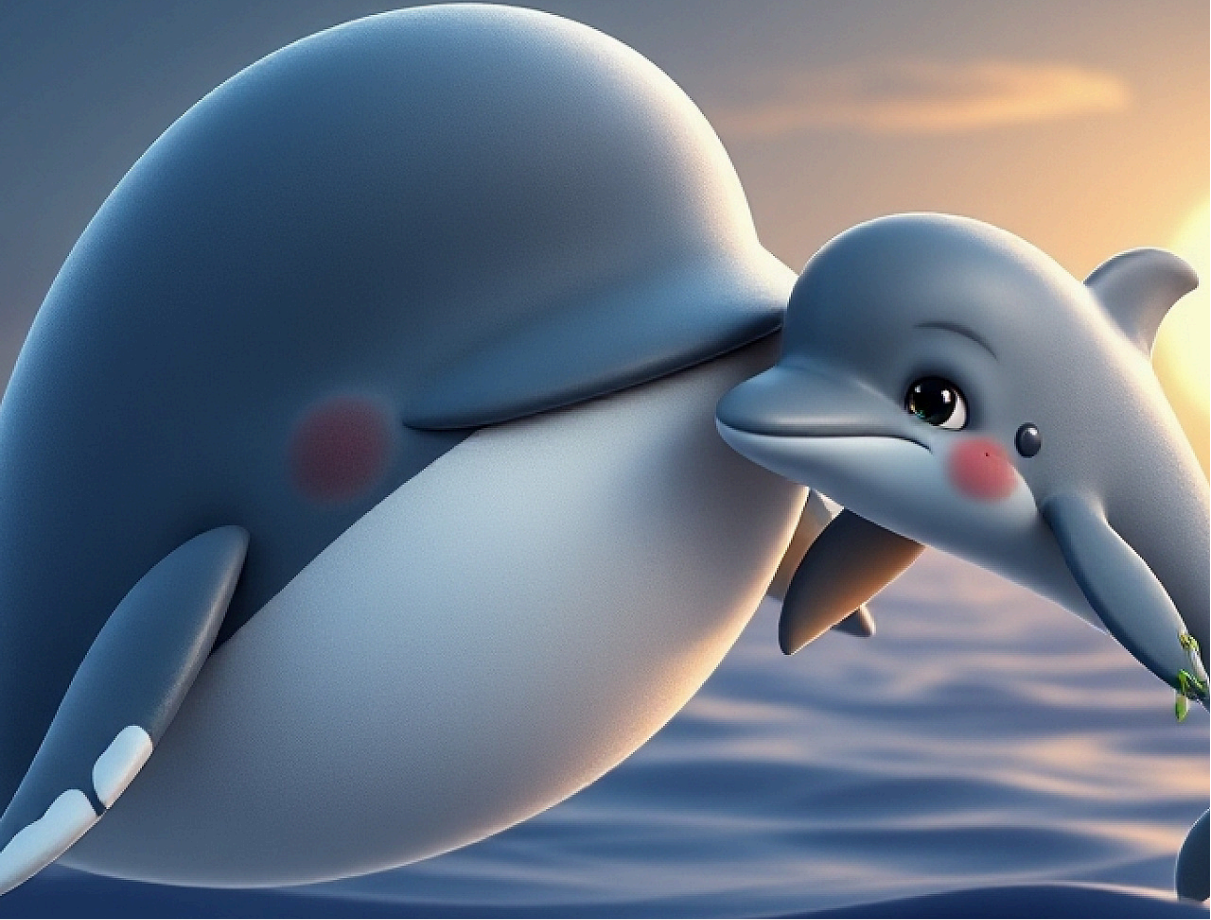
Pip hızla daireler çizerek yüzdü, seslendi de seslendi ama hiçbir yunus yanıt vermedi. Wren derin balina şarkısını söyledi, alçak ve uzun, ama karşılık duymadı. 'Ne yapacağız?' diye sordu Pip, sesi küçücük çıkarak. Wren sakince suda durup düşündü. 'Annem okyanusta hep aynı yöne akan akıntılar olduğunu söyler,' dedi. 'Hadi bildiklerimizi bulalım.'

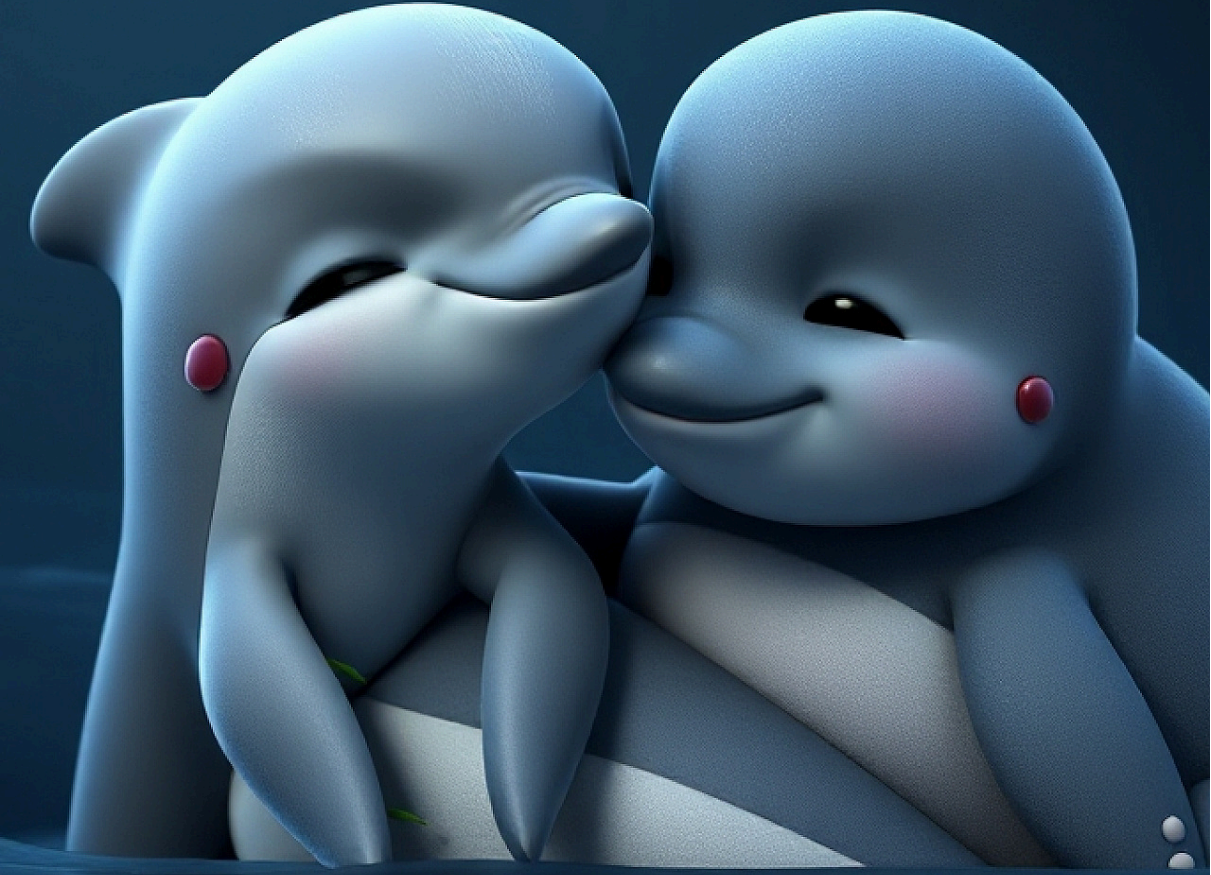
Birlikte, denizin içinde bir nehir gibi kayan sıcak ve yumuşak bir akıntıya doğru yüzdüler. 'Bu, ailemin yazın takip ettiği akıntı,' dedi Wren. 'Sığ koylara doğru gidiyor.' Pip öne fırladı, sivri sırt yüzgeci suyu yararak, sonra hızla geri döndü. 'Görüyorum! Sıcak ve yavaş. Hadi gel!' diye seslendi.

Akıntıda yan yana ilerlediler, tanıdık şekilleri gözlüyorlardı. Pip gözcülük yapıyor, her yöne dönüp maviliği tarıyordu. Wren düzenli hızını koruyor, uzun yüzgeçleri suya usulca çarpıyordu. 'Bir şey görüyor musun?' diye sordu Wren. 'Henüz değil,' dedi Pip. 'Ama akıntı doğru geliyor. Yüzmeye devam!'

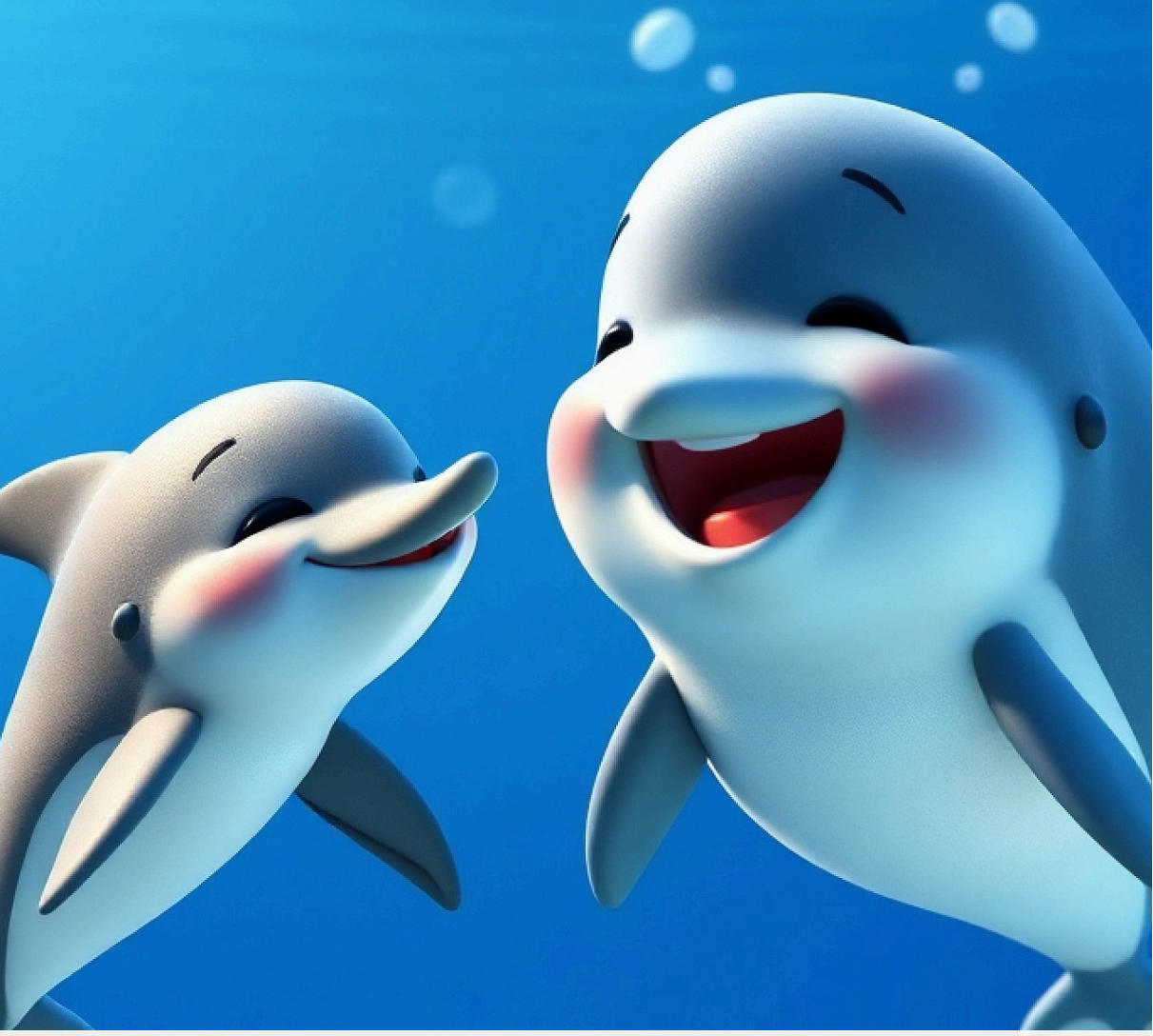
Saatler geçti ve güneş alçaldı. Pip'in gülümsemesi küçüldü. 'Ya onları hiç bulamazsak?' diye fısıldadı. Wren yumuşak bir yüzgeçle ona usulca dokundu. 'Annem ailelerin de birbirini aradığını söyler,' dedi Wren. 'Onlar da bizim gibi yüzüp seslenecekler.' Pip derin bir nefes aldı. 'Tamam. Öyleyse devam ediyoruz.'

Gece geldi ve okyanus karanlık ve sessiz oldu. Küçük dalgalar yanlarında fısıldadı. Pip yorgundu, bu yüzden Wren onun büyük bedeninin yanında, durgun suda dinlenmesine izin verdi. 'Biraz korkuyorum,' diye itiraf etti Pip. 'Ben de,' dedi Wren. 'Ama birlikteyiz. Bu işi kolaylaştırıyor.' Yakın yakın süzöldüler, yavaş ve düzenli nefes alarak.

Sabah Pip başka bir akıntı buldu, serin ve parlak bir akıntı. 'Bunu biliyorum!' diye ciyakladı. 'Yunus ailem kayalık burnun yanındaki soğuk suyu çok sever!' Emin olup olmadığını söylemedi ama pes de etmedi, Wren de etmedi. Birlikte döndüler ve serin akıntıyı takip ettiler.

Sonra Pip durdu. 'Dinle!' Uzaklardan küçük kahkahalar ve tıklamalar gibi bir ses geldi. Pip'in ailesi! Pip mutlu bir yanıt ıslığı çaldı. Wren derin şarkısını söyledi ve sudan alçak, yumuşak bir karşılık yuvarlandı. Wren'in ailesi! İki arkadaş olabildiğince hızlı, yan yana, doğruca seslere doğru yüzdüler.

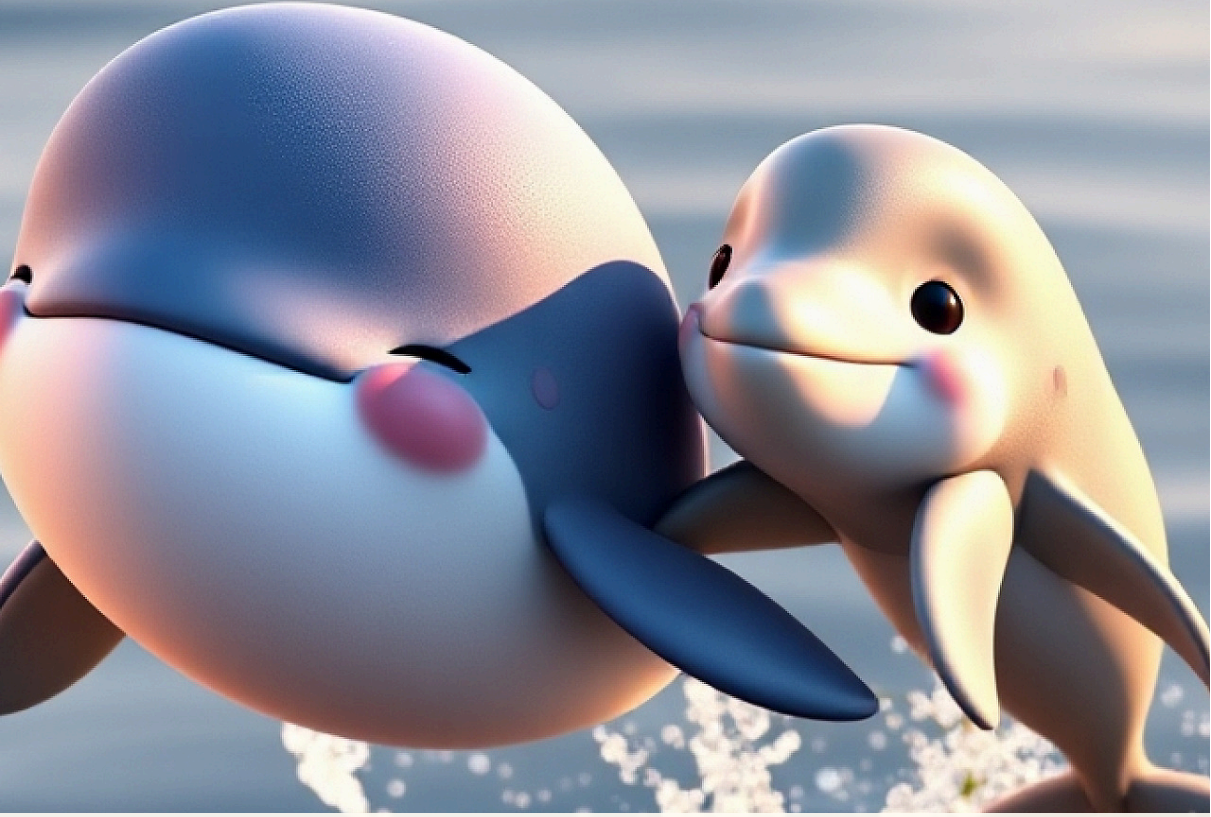
Ailelerini bulduklarında herkes sıçrayışlar ve mutlu seslerle birbirine koştu. 'Bizi buldunuz!' dedi Wren'in annesi. 'Ama bizi tek başına bulmadın,' dedi Wren. 'Birbirimizi bulduk ve akıntıları takip ettik.' Pip'in ailesi gururla tıkladı ve vızıldadı. İki arkadaş yosunlu yüzgeçlerini küçük bir bayrak gibi yukarı kaldırdı.

Aileler bütün öğleden sonra birlikte yüzdü ve Wren ile Pip yakın kaldı. 'Yorgun olduğumda beni devam ettirdin,' dedi Pip. 'Sen de doğru akıntıları buldun,' diye yanıtladı Wren. 'İyi bir takım olduk.' Anneleri gülümsedi ve bütün aile grubu etraflarında büyük, mutlu bir daire çizerek yüzdü.

O günden sonra Wren ile Pip en iyi arkadaş oldular. Yarıştılar, keşfettiler ve her macerayı paylaştılar ama fırtınayı hiç unutmadılar. 'Okyanus belirsizleşirse,' dedi Pip, 'birbirimize yardım ederiz.' 'Ve pes etmeyiz,' diye ekledi Wren. 'Arkadaşlar böyle yapar.' Geniş mavi denize tıklayıp şarkı söyleyerek sözlerini verdiler.

Okyanus büyüktür ve bazen fırtınalar çıkar ama Wren ile Pip hiç yalnız kalmadı. İş birliği yaptığında, arkadaşına yardım ettiğinde ve arkadaşının sana yardım etmesine izin verdiğinde en korkutucu dalgaların bile küçüldüğünü öğrendiler. İki arkadaş güneşte sıçrayarak birlikte yüzüp gittiler. Takım olmak, okyanus ne getirirse getirsin her macerayı daha güzel yapıyordu.

Ve eğer bir gün sıcak mavi sulara gidersen, onları görebilirsin: yumuşak gülümsemeli, yuvarlak mavi-gri bir balina ve yüzgecinde yosun olan çevik, gümüş bir yunus, yan yana yüzüyorlar. Durgun denizlerde de fırtınalı gökyüzü altında da hep bir arada kalırlar. Çünkü en güzel maceralar, bir arkadaşla paylaştıklarımızdır.